Miskovics Anna

Védőháló

Viola idegesen gyűrögette a terítőt az asztal sarkánál ülve, ahogy gyomra is apró, remegő görcsbe zsugorodott össze a várakozás hosszú percei alatt. Gondosan végigsimított rajta, amint ráeszmélt mit művel azzal a szép holmival, ám öt perc múlva ismét ott sistergett a kezei alatt, miközben a gondolatai messze jártak. Már negyed órája meg kellett volna érkezniük. Ő pedig csak vár, és vár, és vár, és megeszi az ideg. Nehezen bírja az effajta terhelést, és még a gyerekek sincsenek ott, hogy megnyugtassák őt. Persze jól tudta, hogy mindenkinek az a legjobb, ha a fia, Dani távol marad az okozott baleset miatt. De hol vannak már? Az óra őrjítő ketyegésén, és az utcáról felszűrődő autók moraján kívül teljes csend uralkodott a szobában. Telefonáltak volna, ha valami közbejön, ebben biztos volt. Ahogy abban is, hogy semmi esetre sem tesz szemrehányást, ha végül befutnak, bármikor is legyen az.

Csengettek. Vége a várakozásnak. Viola szinte felugrott a székről, egy éles, nyilalló fájdalom kíséretében. Az a francos lumbágó kezdett kiújulni. Évek óta elkerülték a tünetek, de az autóbaleset óta mind gyakrabban törtek rá az elviselhetetlen fájdalmak. Kezdetben csak azt vette észre, hogy egyre nehezebben tudja álomba ringatni magát, és úgy virrad rá a hajnal, hogy csupán két-három órákat aludt. Az altató ugyan segített ezen, de pár nap múlva az álmatlanságot felváltotta a derekában érzett kín. Érzékennyé vált az időjárásra, a hirtelen mozdulatokra, és ha kicsivel többet akart cipelni, tízméterenként meg kellett állnia, hogy kipihenje magát. Elhessegette a gondolatot, hogy a betegségének lelki okai vannak. Pedig korábban mindig frissnek, és életerősnek érezte magát, az ismerősei és az ügyfelek gyakorta megjegyezték, hogy akár tíz évet is letagadhatna a korából, ami bearanyozta a negyvenhét éves nő mindennapjait. A baleset óta azonban testi-lelki roncs vált belőle, amit minden egyébre fogott, hogy ne kelljen szembenéznie a valósággal. A tudatalattija képtelen volt feldolgozni a történteket, és megtagadta, hogy egyetlen kisfiát tegye felelőssé. Hiába beszélt a lánya Dani ellen, és javasolta, hogy öntse ki a lelkét egy terápián, vagy szembesítse őt, Viola a temérdek munkára hivatkozva elhárította ezt.

A csengő jajveszékelése nem hagyott alább. Viola felszisszent, ahogy az ajtóhoz sietett. Úgy érezte tüzet gyújtottak a hátán, az égető fájdalom egészen a nyakáig húzódott. Az ajtóban ott állt Péter és Ágota.

A kíntól eltorzult arcán megjelent az erőltetett mosoly, amitől egy pillanatig úgy festett, mintha arcizmait lebénították volna.

– Kerüljetek beljebb.

Vendégeit a nappaliba kísérte. Ágota érdeklődve pillantott körbe a hatalmas lakásban, az első, ami feltűnt neki, a szellősség, a szinte mindent betöltő tér volt. Kevés, de elegáns antik bútorok, hófehér falak és hatalmas belmagasság, mindez a belváros szívében. Viola úgy vélte, túl rideg lett volna, ha a könyvkiadó irodájába hívja őket, tekintetbe véve, hogy személyes ügyek is közrejátszottak a találkozóba.

– Milyen gyönyörűen ki lehetne alakítani itt egy galériát.

– Ne kezdd ezt, Ági. Nem ezért jöttünk.

– Azért megjegyezhetem, nem? Miért vagy ilyen modortalan? – a feleség Péterhez fordult, és szemrehányó pillantást lövellt felé.

– Hozhatok valamit? Kávét? Ásványvizet?

– Egy kávé azt hiszem, jót tenne.

– Csak németesen Viola, délután három után már nem szabadna kávét innia.

A férfi megadóan sóhajtott, Viola engedelmeskedett. Alig öt perc múlva visszatért a tálcával a kezében, rajta a finomságokkal. Kávé, teasütemény, és a hármójuk közt szikrázó levegő.

– Szóval, hallottam, hogy verseket írsz Péter. Arra gondoltam, mivel idén bővíteni szerettük volna az érdeklődési körünket, és a kínálatunkat, valamelyik napra megbeszélhetnénk egy közönség-találkozót. Felolvashatnád pár korábbi, és egy-két újabb versedet is.

– Ez jól hangzik drágám, nemde? Bár, ha megjegyezhetem, én személy szerint arra gondoltam, ha már belevágunk egy ilyen könyv-bemutatós, felolvasós együttműködésbe, akkor miért ne szervezhetnénk több állomást is? Péter szívesen részt venne több alkalommal is, és nem feltétlenül csak a fővárosban. És esetleg a kiadás is szóba jöhetne.

Szorult a húrok Viola nyakán. Már az az egy felolvasás is őrült ötletnek tűnt. Nem is vág a profiljukba, nem is akart ezzel a nővel egyezkedni, a választás esélyét azonban eljátszotta a fia, mikor egy pillanatra lehunyta a szemét azon a szerencsétlen reggelen öt hete, és belehajtott abba az átkozott buszmegállóba, amivel kioltotta Ágota idős édesapjának életét. Miért kellett ezt tennie? Fortyogott magában, de aztán csak végigsimított meggyötört arcán.

– Persze, megszervezhetjük.

– Ez remek lenne – erőltetett lelkesedése immár Viola fejében keltett nyilalló fájdalmat.

Péter felpillantott a csésze fölül, a nő arcát fürkészte. Az apósa fél lábbal a sírban volt, és Ági egyébként sem beszélt vele már vagy jó hét éve, mert halálosan összevesztek. Most mégis, mire ez a cirkusz? Sajnálta a nőt, de nem volt kedve szembeszegülni a neje akaratával. Csendben meghúzódott a háttérben, ahogy mindig tette.

– A díjazásról is kellene egy pár szót ejtenünk.

– Az anyagi részét az irodámban intézhetjük el, mikor megkötjük a szerződést Péterrel.

– Legyen – felelte végül vonakodva –, akkor beszéljük meg az egyéb részleteket… hány verssel készülhet Péter, mennyi idő áll majd a rendelkezésére? Lesz valamiféle reklámja ennek az egésznek?

Ne kíméld, szívd ki minden életerejét, csak úgy Ágotásan… – gondolta a férfi, hallgatásba burkolózva.

***

– Nem szabadna itt lenned. – lihegte Viola, ahogy Péter erősen a falhoz szorította.

– De pontosan itt a helyem, melletted.

– Nonszensz…

Hetek óta tartottak a kis liezonok, míg elérkeztek ahhoz az esetlen, szenvedélyes, összeforrós estéhez. Péter már Viola combját kereste a kezével, ahogy felgyűrte a szoknyáját, ujjai végigsiklottak a harisnya anyagán, miközben a nő a nyakába suttogta ellenérzéseit. Nem használtak sem a feleségére, sem a korára tett megjegyzések. Semmitmondó, és hatástalan érvei csak még inkább felfűtötték a férfi vágyait.

Egy pillanatra sem ötlött eszébe a gondolat, a kérdés, hogyan jutottak el idáig, és ez miért történik éppen ő vele, mert pontosan tisztában volt a hogyannal és a miérttel is. Nem tagadta, hogy szimpatizált a jóképű Péterrel, aki már első találkozásukkor is olyan visszafogott és udvarias volt. Azt persze akkor még nem tudhatta, hogy mindez nem jólneveltségének tudható be, hanem a felesége alapos, fáradságos és hosszú munkájának eredménye, amivel egy megalkuvó lábtörlőt nevelt magának. A további tárgyalások, és kósza hívások alatt Viola megismerte a férfi valódi értékeit, Péter pedig fürdőzött az újonnan ráébredt férfiasságának mámorában, és szabadságában, egyenesen újjászületett, kiszabadult a gondosan berendezett ketrecéből.

Első találkozásukkor Violát annyira lefoglalta a felolvasással járó nyűg, hogy nem szentelt elég figyelmet a férfinak, főként, mert Ágota az összes figyelmet magának követelte. Fárasztó nőszemélynek bizonyult, és Viola mielőbb szabadulni akart tőle. Ahogy azonban Ágota egyre

távolabb került a látóköréből és az életéből, Péter egyre közelebb. Már nem volt benne biztos, hogy vajon tényleg minden olyan ártatlanul kezdődött, hogy vajon létezik-e ártatlan kezdet egy férfi és egy nő között, aki erős rokonszenvet érez, de úgy hitte, eleinte mégis csak a közös munka kötötte őket össze. Eme gondolat naivságára a hetekig tartó szellemeskedő telefonok, és a nő kivirágzásának jelei mutattak rá. Violának sok időbe tellett, mire beismerte, mert biztonságosabbnak tűnt a Péter iránt táplált érzéseket is mélyen elrejteni magában, – ahogy azt a fiával kapcsolatos akaratlan haraggal és bűntudattal is tette –, mint előhozakodni vele.

A megvilágosodás egy keddi napon köszöntött rá, mikor a kirakatban vizsgálgatta a sminkjét, és a rég nem érzett bizsergés emlékeztette a Péterrel való találkozóra. A válása óta először merészkedett ki a méteres falak mögül, amit magának épített a fájdalom elkerülésének érdekében és a biztonság kedvéért. Ekkortájt tényleg elhitte a korával kapcsolatos bókokat, megfiatalodott, újra nőként, és nem anyaként tekintett magára. Lerázta a múltbeli sérelmeket, elengedte a gyerekek kezét, és önmagára kezdett gondolni.

– Ne játszd meg magad! – lehelte Viola nyakába.

– Elvégre is az a te reszortod, nem igaz?

– Persze, de hál' istennek melletted sosem kell színlelnem. – szenvedélyével némi szívet melengető és őszinte kedvesség is keveredett.

Viola ott állt abban a nőies, fekete magassarkúban, bal lábán egy vékony csíkban felfutott a harisnya, hátával a falat támasztotta megadóan. Magabiztossága elszállt, és egyfajta édes gyöngeség kerítette hatalmába. Ugyan megfogadta, hogy erős marad, nem enged sem a kísértésnek, sem Péter varázsának, de a fogadalom most egyszeriben csak egy távoli és rendkívül butuska ötletnek tűnt. Már nem is emlékezett rá, miért ragaszkodott olyan megszállottan, hogy minden akaraterejét összeszedve szembeszálljon azzal az érzéssel, ami valósággal leterítette a lábáról.

– Egy csalónak érzem magam. – szakította félbe a férfit.

– Ugyan, miért? Mondtam, hogy véget vetek az Ágotával való kapcsolatomnak. Ha csak ez aggaszt.

– Egyrészt, házasok vagytok, nem csak puszipajtások, de most nem erről beszélek. – nehezére esett folytatni. Csak kicsúszott, és most már nem lehetett visszaszívni. Miközben egy része mindennél jobban vágyott megosztani vele a legbensőbb gondolatait és érzéseit, nem volt teljesen meggyőződve róla, hogy ez valóban jó ötlet a részéről.

Péter kérdőn nézte, félúton a kíváncsiság és a túlfűtött erotika között. Mint egy megszakított áramkör.

– A körülmények, ahogy megismerkedtünk, ami végülis összehozott minket, apósod elvesztése, és most itt csüngünk egymáson, mint két kanos tinédzser, tovább súlyosbítva a helyzetet, mintha nem vettem volna el már épp eleget a feleségedtől. Ki képes erre?

– Én kanos vagyok, ha nem is tinédzser, és örömmel hallom, hogy te is.

– Ezt most ne vicceld el, kérlek. Nem érted meg, hogy ez milyen kínos nekem? Hogy milyen bűntudatom van?

– Véletlenül sem akarlak megbántani, de nem véled úgy, hogy erre előbb kellett volna gondolnod? Mármint, ez végig ott függött közöttünk, de ne tegyünk úgy, mintha nagyon győzködnöd kellett volna, mintha olyan jó lenne a viszonyom Ágotával, és az évszázad szerelmébe rondítottál volna bele. Az egy halott ügy, részben én is az voltam. Lehet, hogy úgy érzed, felelősséggel tartozol egy ember haláláért, akármilyen abszurd is ez, de közben egy másikat visszahoztál az életbe. Nem kellene ostoroznod magad, épp ellenkezőleg. Ha te is komolyan gondolod a kettőnk dolgát.

– Természetesen.

– Akkor hagyd el ezt az önkínzást, én pedig megígérem, pontot teszek a házasságom végére. Igazad van abban, hogy nem csinálhatjuk a háta mögött, hogy az a helyes, ha nyílt leszek, mert azt mégsem érdemli, hogy a bolondját járassam vele, hogy megalázzam, akármennyire is elhidegültünk egymástól. Mint ahogy te sem, meglépem, hogy ne kelljen a bűntudatodon rágódnod, vagy szégyenkezned azon, hogy a másét kívánod. Nem akarok már a másé lenni, csak a tiéd.

– De biztos vagy ebben?

Péter bólintott, és gyengéd csókkal érintette az ajkait. Maga sem tudta, miből nyerte az erejét, ha nem az iránta érzett szerelemből. Hogy mi lett azzal az alakkal, aki csak epizódszerepet játszott a saját életében. Néha azt érezte, tartozik Ágotának, máskor meg, hogy nincs ereje harcolni magáért, és azért nem lépett. Kényelmes életük volt, ha nem is ideális, és végképp nem boldog. De hát nem erre mondják, hogy nem lehet mindent egyszerre? Mégsem akart úgy feltűnni Viola előtt, mint egy tehetetlen alak, mint, aki szívesen hazudik magának és másoknak, nem akarta ugyanazokat a hibákat elkövetni, nem akart többé az a férfi lenni, akivé az évek alatt vált. Néhanap, gyengébb, sebezhetőbb pillanataiban a tükörbe nézett, és arra kereste a választ, vajon ki az a pali, aki visszanéz rá, mert ő bizony nem ismeri. De mégis elfogadta, akárki is

volt, és hajlandó volt az ő életét élni. Akkor is, ha a lelke legmélyén gyűlölte, mint ahogy Ágota új arcát sem szívlelte, akit egyáltalán nem zavart a változás. Ideje volt visszavedleni a jó öreg Péterré. Talán még emlékszik magára, talán még érdemes rá, hogy Viola rááldozza a további éveit.

Hátrébb lépett tőle, begombolt két gombot a blúzán, majd megigazgatta a szoknyáját. Elsimította a haját az arcából, és még egyszer megízlelte az ajkait, ez alkalommal ráérősebben, mint aki hosszú útra indul, és emlékeket gyűjt.

– Most megyek. Hívlak, ha a dolgok elrendeződtek. Nem akarlak belekeverni, úgy szeretném intézni, hogy fennakadások és Ágota tudta nélkül tudjuk felvenni a kapcsolatunk fonalát. Hogy tiszta lappal indulhassunk. Béklyók nélkül.

Viola megkönnyebbült, de akkor mégis miért környékezte az érzés, hogy vége az utolsó felvonásnak, legördült a függöny, és nincs visszataps?

– Kérlek, csak mondd, hogy visszajössz hozzám.